

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1961-1962.

9 JUNI 1962.

WETSONTWERP houdende hervorming van de inkomstenbelastingen.

I. — AMENDEMENTEN
VOORGESTELD DOOR DE HEER W. DE CLERCQ
OP DE TEKST
AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE.

Art. 5.

(Ter vervanging van amendement n° 2 op art. 5;
zie *stuk* n° 264/44, blz. 2.)

In § 5, het eerste lid wijzigen als volgt :

« Onder netto-bedrag van de inkomsten uit roerende goederen wordt verstaan het bedrag in enigerlei vorm geïnd of verkregen, *verhoogd met 25 % voor de inkomsten uit aandelen of delen, of met 15 % in de andere gevallen.* »

VERANTWOORDING.

Dit amendement vult ons reeds vroeger voorgesteld amendement aan (*Stuk* n° 264/44, blz. 2).

Het forfaitair percentage van 25 % is, wat de inkomsten uit aandelen en delen betreft, verantwoord indien rekening gehouden wordt, enerzijds, met het feit dat een roerende voorheffing van 15 % en een belastingskrediet van 12,75 % (totaal: 27,75 %) van deze inkomsten afgenomen worden, terwijl anderzijds die voorheffingen niet volledig aanrekenbaar zijn (art. 48, § 7).

Dit forfaitair percentage dient nochtans tot 15 % verminderd te worden in de andere gevallen (obligatiën, leningen, interesten uit deposito's), daar de voorheffing, die deze inkomsten treft, niet hoger ligt dan 15 %.

W. DE CLERCQ.
F. GROOTJANS.
R. LEFEBVRE.
R. DREZE.

Zie :

264 (1961-1962) :

- N° 1 : Wetsontwerp (+ bijlagen).
- N° 2 tot 41 : Amendementen.
- N° 42 : Verslag (+ bijlagen I, II en III).
- N° 43 tot 46 : Amendementen.

Chambre des Représentants

SESSION 1961-1962.

9 JUIN 1962.

PROJET DE LOI portant réforme des impôts sur les revenus.

I. — AMENDEMENTS
PRESENTES PAR M. W. DE CLERCQ
AU TEXTE
ADOPTÉ PAR LA COMMISSION.

Art. 5.

(En remplacement de l'amendement n° 2 à l'art. 5;
voir *doc.* n° 264/44, p. 2.)

Au § 5, modifier comme suit le premier alinéa :

« Le montant net des revenus des capitaux mobiliers s'entend du montant encaissé ou recueilli sous quelque forme que ce soit, *majoré de 25 % pour les revenus d'actions ou de parts et de 15 % dans les autres cas.* »

JUSTIFICATION.

Cet amendement complète notre amendement déposé antérieurement (*Doc.* n° 264/44, p. 2).

Le forfait de 25 % se justifie pour les revenus d'actions et de parts, tenant compte, d'une part, du fait que ces revenus supportent 15 % de précompte mobilier et 12,75 % de crédit d'impôt (total: 27,75 %), tandis que d'autre part, ces précomptes ne sont pas totalement imputables (art. 48, § 7).

Ce forfait doit cependant être réduit à 15 % dans les autres cas (obligations, emprunts, intérêts de dépôt) vu que le précompte frappant ces revenus ne dépasse pas 15 %.

Voir :

264 (1961-1962) :

- N° 1 : Projet de loi (+ annexes).
- N° 2 à 41 : Amendements.
- N° 42 : Rapport (+ annexes I, II et III).
- N° 43 à 46 : Amendements.

H. — 482.

Art. 15.

Een § 1bis (nieuw) invoegen, die luidt als volgt :

« § 1bis. Artikel 30bis van dezelfde gecoördineerde wetten wordt aangevuld met een 6°, luidend als volgt :

» 6° tot stortingen welke door andere belastingplichtigen dan die welke bedoeld zijn bij artikel 25, § 1, 2°, a, op onherroepelijke wijze zijn gedaan aan verzekeringsmaatschappijen of aan andere, door de Koning erkende inrichtingen, met het oog op het geheel of gedeeltelijk verkrijgen van voordelen, gelijkaardig zijn aan die welke, wat betreft de bedienden, voortvloeien uit de wetgeving betreffende de sociale zekerheid.

» De vrijstelling van de bij het voorgaande lid bedoelde stortingen wordt nochtans slechts toegekend in de mate waarin hun bedrag, gevoegd bij dat van de bijdragen, bedoeld bij artikel 30bis, 2°, van dezelfde gecoördineerde wetten of bij artikel 11, § 2, 1°, van deze wet, niet hoger ligt dan 28,5 % van het netto-bedrijfsinkomen, hetzij 28 500 frank. »

VERANTWOORDING.

De zelfstandige belastingplichtige die zou wensen een deel van zijn inkomsten te besteden aan stortingen ter verkrijging van voordelen inzake maatschappelijke zekerheid van dezelfde aard als die welke bepaald zijn ten voordele van de loontrekkenden, zou dit thans niet kunnen doen met volledige belastingvrijdom, zelfs indien de aldus aangewende inkomsten de afhoudingen en de stortingen niet zouden overtreffen, met inbegrip van de werkgeversbijdragen, verricht ten voordele van een over een gelijkwaardig bedrijfsinkomen beschikend loontrekkend arbeider.

Dit is, onder meer, het geval wat betreft de bijdragen voor kinderbijslag, in de mate waarin zij de bijdragen overtreffen, bepaald in de thans geldende wetgeving betreffende de niet-loontrekkenden.

Wanneer er geen enkel stelsel voorzien is ten voordele van de zelfstandigen, wordt thans geen enkele belastingvrijdom toegestaan. Dit zou het geval zijn voor de zelfstandige die zich zou wensen te verzekeren tegen de derving van inkomsten ingevolge ziekte.

De voorgestelde tekst verhelpt die toestand en herstelt dus de rechtvaardigheid voor alle belastingplichtigen.

Er mag eveneens gehoopt worden dat de nieuwe tekst zal bijdragen tot de ontwikkeling van de maatschappelijke zekerheid ten voordele van de zelfstandigen.

Ten einde misbruiken te voorkomen, dient te worden bepaald dat alleen de stortingen, die verricht werden aan verzekeringsmaatschappijen of aan andere door de Koning erkende inrichtingen, belastingvrijdom zullen genieten.

Daar er verscheidene stelsels inzake maatschappelijke zekerheid bestaan (arbeiders, bedienden, mijnwerkers, huispersoneel, enz.), is het nodig dat wordt bepaald welk stelsel van maatschappelijke zekerheid voor de vergelijking zal dienen. Het ten voordele van de bedienden ingevoerd stelsel lijkt het meest aangewezen te zijn.

De door de thans geldende wetgeving bepaalde bijdragen voor maatschappelijke zekerheid zijn, wat een bediende die een maandelijks brutobezoldiging van 5000 frank geniet, betreft, de volgende :

— R.M.Z. : 5 000 × 27,75 %	F	1 387
— Wettelijke verzekering : 5 000 × 1,50 %		75
	F	1 462

Het netto-bedrijfsinkomen van die bediende zal als volgt bepaald worden :

— Bruto-inkomen	F	60 000
— Bijdragen R.M.Z. (8 %)		4 800
	F	55 200
— Forfaitaire bedrijfslasten (20 %)	F	11 040
	F	44 160

Die bediende geniet dus een belastingvrijdom van 17 544 frank (1 462 frank × 12) voor een totaal jaarlijks inkomen van 61 704 frank (44 160 + 17 544), hetzij 28,5 % van dat inkomen, coëfficiënt dat in aanmerking dient te worden genomen ten gunste van de zelfstandigen.

Art. 15.

Insérer un § 1bis (nouveau) libellé comme suit :

« § 1bis. L'article 30bis des mêmes lois coordonnées est complété par un 6° ainsi conçu :

» 6° à des versements irrévocablement effectués par des contribuables autres que ceux visés à l'article 25, § 1, 2°, a, à des sociétés d'assurance ou autres organismes agréés par le Roi, en vue d'obtenir tout ou partie d'avantages analogues à ceux qui découlent pour les employés de la législation régissant la sécurité sociale.

» Cependant l'immunisation des versements prévus à l'alinéa précédent n'est accordée que dans la mesure où leur montant, ajouté à celui des cotisations visées à l'article 30bis, 2°, des mêmes lois coordonnées ou à l'article 11, § 2, 1°, de la présente loi, ne dépasse pas 28,5 % du revenu professionnel net ou 28 500 francs. »

JUSTIFICATION.

Le contribuable indépendant qui souhaiterait affecter une partie de ses revenus à des versements tendant à obtenir des avantages de sécurité sociale semblables à ceux qui sont prévus en faveur des salariés ne pourrait le faire actuellement en immunisation totale d'impôts même si les revenus ainsi affectés ne dépassaient pas les retenues et versements, en ce compris les cotisations patronales, effectués en faveur d'un salarié disposant de revenus professionnels équivalents.

Il en est ainsi notamment pour les cotisations d'allocations familiales, dans la mesure où elles dépassent les cotisations prévues par la législation existant pour les non-salariés.

Lorsqu'aucun système n'est prévu en faveur des travailleurs indépendants, aucune immunisation n'est actuellement permise. Tel serait le cas pour l'indépendant qui souhaiterait s'assurer contre les pertes de revenus subies à la suite d'une maladie.

Le texte proposé remédie à cette situation et rétablit donc la justice entre tous les contribuables.

On peut espérer également du nouveau texte qu'il aidera au développement de la sécurité sociale en faveur des indépendants.

Afin d'éviter des abus, il y a lieu de prévoir que seuls seront immunisés les paiements faits à des sociétés d'assurance ou autres organismes agréés par le Roi.

Comme il existe divers régimes de sécurité sociale (ouvriers, employés, ouvriers-mineurs, gens de maison, etc.), il y a lieu de décider quel sera le système de sécurité sociale retenu à titre de comparaison. Le régime établi en faveur des employés paraît le plus indiqué.

Les cotisations de sécurité sociale prévues par la législation actuellement en vigueur pour un employé bénéficiant d'une rémunération mensuelle brute de 5 000 francs sont les suivantes :

— O.N.S.S. : 5 000 × 27,75 %	F	1 387
— Assurance-loi : 5 000 × 1,50 %		75
	F	1 462

Le revenu professionnel net de cet employé sera déterminé ainsi :

— Revenu brut	F	60 000
— Cotisations O.N.S.S. (8 %)		4 800
	F	55 200
— Charges professionnelles forfaitaires (20 %)	F	11 040
	F	44 160

Cet employé immunise donc 17 544 francs (1 462 francs × 12) pour un revenu annuel total de 61 704 francs (44 160 + 17 544), soit 28,5 % de ce revenu, coëfficiënt qu'il y a lieu de retenir en faveur des indépendants.

Het maximum van de belastingvrijdom, wat een bediende betreft, bedraagt :

— R.M.Z. :	
a) 8 000 × 17,5 %	F 1 400
b) 8 400 × 10,25 %	861
— Wettelijke verzekering : bijdrage, berekend op 8 400 frank (1,5 %)	
	126
	F 2 387

De jaarlijkse bijdragen belopen dus ten hoogste 2 387 frank × 12, hetzij 28 644 frank. Dit maximum moet in de wet worden opgenomen.

Een voorbeeld zal de draagwijdte van het laatste lid verduidelijken. Gesteld een belastingplichtige met een netto-bedrijfsinkomen van 50 000 frank: De vrijstelling, die hem krachtens de nieuwe wetsbepaling kan worden verleend, zal beperkt zijn tot 14 250 frank. Indien deze belastingplichtige reeds een aftrek of vrijstellingen geniet voor een totaal bedrag van 10 000 frank en dit, krachtens artikel 11, § 2, 1°, van het ontwerp of krachtens artikel 30bis, 2°, van de gecoördineerde wetten, zal hij, ingevolge de nieuwe wetsbepaling, slechts een aanvullende vrijstelling van 14 250 frank, verminderd met 10 000 frank, hetzij hoogstens 4 250 frank kunnen genieten.

Het spreekt van zelf dat de nieuwe tekst niet tot gevolg zal hebben dat de krachtens artikel 11, § 2, 1°, van het ontwerp of de krachtens artikel 30bis, 2°, van de gecoördineerde wetten verleende aftrek of vrijstellingen beperkt worden.

Le maximum d'immunisation s'élève pour un employé à :

— O.N.S.S. :	
a) 8 000 × 17,5 %	F 1 400
b) 8 400 × 10,25 %	861
— Assurance-loi : cotisation calculée sur 8 400 francs (1,5 %)	
	126
	F 2 387

Les cotisations annuelles atteignent donc au maximum 2 387 francs × 12, soit 28 644 francs. Il convient d'inscrire ce maximum dans la loi.

Un exemple éclairera la portée du dernier alinéa. Supposons un contribuable ayant un revenu professionnel net de 50 000 francs. L'immunisation qui pourra lui être accordée en vertu de la nouvelle disposition sera limitée à 14 250 francs. Si ce même contribuable bénéficie déjà de déductions ou d'immunisations d'un montant total de 10 000 francs en application de l'article 11, § 2, 1°, du projet ou du 2° de l'article 30bis des lois coordonnées, la nouvelle disposition ne permettra qu'une immunisation supplémentaire de 14 250 francs moins 10 000 francs = 4 250 francs au maximum.

Il va de soi que le nouveau texte n'aura pas pour effet de limiter les déductions ou immunisations accordées en vertu de l'article 11, § 2, 1°, du projet ou de l'article 30bis, 2° des lois coordonnées.

W. DE CLERCQ.
R. DRÉZE.
M. PIRON.
Ch. JANSSENS.
G. MUNDELEER.
E. E. JEUNEHOMME.

Art. 20.

Dit artikel aanvullen met een § 5 (nieuw), die luidt als volgt :

« § 5. De verliezen van een der deelhebbers in de collectieve belasting worden afgetrokken van de genoemde belastinggrondslag. »

VERANTWOORDING.

In artikel 20 is sprake van de belasting van de inkomsten.

Daarin wordt voorgesteld deze inkomsten samen te voegen, doch artikel 20 zegt niets over de verliezen, geleden door een der leden van de belaste gemeenschap.

Het ware zeer onrechtvaardig in het geval van een gezin van handelaars die een verschillend beroep uitoefenen, de winst van één der echtgenoten collectief te belasten, zonder rekening te houden met de verliezen opgelopen door de andere echtgenoot.

Alleen het eindresultaat van de activiteit der beide echtgenoten mag worden belast, althans indien deze activiteit met een batig saldo sluit.

W. DE CLERCQ.
F. GROOTJANS.
R. LEFEBVRE.
F. BOEY.
C. CORNET.
M. PIRON.

Art. 21.

In § 1, « in fine » van het 3°, toevoegen wat volgt :

« Dit maximum mag slechts worden gewijzigd bij een twee-derde meerderheid der in ieder van beide Wetgevende Kamers uitgebrachte stemmen. »

W. DE CLERCQ.
F. GROOTJANS.
R. LEFEBVRE.
G. MUNDELEER.
F. VAN DOORNE.
M. PIRON.

Art. 20.

Compléter le texte de cet article par un § 5 (nouveau) libellé comme suit :

« § 5. Les pertes de l'un des participants à l'imposition collective sont déduites de la base de ladite imposition. »

JUSTIFICATION.

Il est question à l'article 20 d'imposer des revenus.

Il est question de les cumuler, mais l'article 20 est muet quant au sort des pertes subies par l'un des membres de la collectivité imposée.

Il serait profondément injuste dans le cas d'un ménage de commerçants exerçant une profession distincte d'imposer collectivement les profits de l'un des époux sans tenir compte des pertes de l'autre époux.

C'est le résultat total de l'activité des deux époux, s'il est positif, qui seul peut être imposé.

Art. 21.

Au § 1, « in fine » du 3°, ajouter ce qui suit :

« Ce plafond ne pourra être modifié que par une majorité des deux tiers des suffrages exprimés dans chacune des deux Chambres législatives. »

Art. 23.

1. — § 1 weglaten.

2. — In § 2, het 2° aanvullen met wat volgt :

« d) de kapitalen voortkomend van levensverzekeringscontracten, wanneer zij vereffend worden bij het normaal verstrijken van het contract bij leven of overlijden van de verzekerde, alsmede de afkoopwaarde van deze contracten wanneer zij vereffend worden in de loop van een der vijf jaren die aan het normaal verstrijken van het contract bij leven van de verzekerde voorafgaan;

» e) de andere vergoedingen geldend als rente of pensioen, wanneer zij aan de genietter worden uitgekeerd, hetzij bij zijn pensionering, hetzij in de loop van een der vijf jaren die aan de normale datum van zijn pensionering voorafgaan, hetzij bij overlijden van de persoon van wie hij de rechtverrijgende is;

» f) de vergoedingen geldend als renten of pensioenen bedoeld in artikel 6, § 5, tweede lid, 1°, van deze wet;

» g) de afkoop van de gekapitaliseerde waarde van een gedeelte van het rust- of overlevingspensioen. »

VERANTWOORDING.

De regeling voorgesteld in de door de Commissie aangenomen tekst leidt tot onrechtvaardige toestanden.

Daar het ontvangen kapitaal belast wordt ten belope van de lijfrente die uit de omzetting ervan zou voortvloeien, zal de rechthebbende die overlijdt in de loop van het jaar tijdens hetwelk hij het kapitaal heeft ontvangen, de belasting op de fictieve lijfrente slechts éénmaal ondergaan.

Daarentegen zou de belasting gedurende menige jaren kunnen worden gevorderd van de weduwe van een jong gestorven verzekerde.

De belasting op een lijfrente zal overigens samenvallen met de belasting op de inkomsten van het ontvangen kapitaal, wat overdreven is.

Tenslotte bestaat het gevaar dat de belasting op een fictieve rente zeer moeilijke toestanden in het leven roept indien het kapitaal niet meer bestaat ingevolge ongelukkige beleggingen of onvoorzienbare omstandigheden (b.v. inschrijving op koloniale leningen).

Dienvolgens is het geraten het ontvangen kapitaal ineens te belasten, en wel op het ogenblik dat het ontvangen wordt.

De redenen, die de afzonderlijke belasting, tegen een verminderd percentage, van de winst uit een overdracht van een handelszaak rechtvaardigen, gelden ook voor de kapitalen uit een levensverzekering. Ook hier gaat het om grote bedragen die niet kunnen worden beschouwd als het inkomen van een bepaald belastingjaar. Het bedrag van de belasting mag dus niet afhankelijk worden gesteld van de andere inkomsten die gedurende het beoogd jaar zijn ontvangen of van de verliezen die gedurende dat jaar werden geleden.

Het is derhalve wenselijk een belastingstelsel te bepalen dat overeenstemt met datgene dat bij het ontwerp ingevoerd is wat betreft de winst uit de overdracht van een handelszaak.

Art. 38.

De tekst van dit artikel aanvullen met een § 3 (nieuw), die luidt als volgt :

« Wanneer de inkomsten voor een belastbare periode bij artikel 6, § 1, van deze wet bedoelde inkomsten omvatten waarvan het bedrag met meer dan 30 % dat van de aan-

Art. 23.

1. — Supprimer le § 1.

2. — Compléter le § 2, 2° par ce qui suit :

« d) les capitaux résultant de contrats d'assurance sur la vie, lorsqu'ils sont liquidés à l'expiration normale du contrat en cas de vie ou de décès de l'assuré, ainsi que les valeurs de rachat de ces contrats lorsqu'elles sont liquidées au cours d'une des cinq années qui précèdent l'expiration normale du contrat en cas de vie de l'assuré;

» e) les autres allocations en capital tenant lieu de rente ou pension lorsqu'elles sont liquidées au bénéficiaire, soit à l'occasion de sa mise à la retraite, soit au cours d'une des cinq années qui précèdent la date normale de sa mise à la retraite, soit à l'occasion du décès de la personne dont il est l'ayant cause;

» f) les allocations en capital tenant lieu de rente ou pension visées à l'article 6, § 5, deuxième alinéa, 1° de la présente loi;

» g) le rachat de la valeur capitalisée d'une partie de la pension de retraite ou de survie. »

JUSTIFICATION.

Le régime proposé par le texte adopté par la Commission aboutit à des situations injustes.

Comme le capital perçu est taxé à concurrence de la rente viagère qui résulterait de sa conversion, le bénéficiaire décédant l'année au cours de laquelle il a perçu le capital, ne subira qu'une seule fois l'impôt sur la rente viagère fictive.

En revanche, l'impôt pourrait être exigé pendant de très nombreuses années à charge de la veuve d'un assuré mort jeune.

La taxation d'une rente viagère fera d'ailleurs double emploi avec la taxation des revenus du capital perçu.

L'imposition d'une rente fictive risque enfin d'entraîner des situations très difficiles si le capital n'existe plus en raison de placements malheureux ou de circonstances imprévisibles (exemple : souscription d'emprunts coloniaux).

En conséquence, il s'indique de taxer le capital perçu en une seule fois, au moment où il est perçu.

Les raisons qui justifient la taxation séparée et à un taux réduit, des bénéfices de cession de fonds de commerce se retrouvent en ce qui concerne les capitaux d'assurance-vie. Ici également, il s'agit de sommes importantes qui ne peuvent être considérées comme le revenu d'un exercice déterminé. Le taux de taxation ne peut donc dépendre de la hauteur des autres revenus recueillis pendant l'année envisagée, ou des pertes subies au cours de celle-ci.

Il est dès lors souhaitable de prévoir un système de taxation identique à celui que le projet introduit pour les bénéfices de cession de fonds de commerce.

W. DE CLERCQ.
R. DREZE.
G. MUNDELEER.
Ch. JANSSENS.
M. PIRON.
E. E. JEUNEHOMME.

Art. 38.

Compléter cet article par un § 3 (nouveau) libellé comme suit :

« § 3. Lorsque les revenus d'une période imposable comprennent des revenus visés à l'article 6, § 1, de la présente loi, dont le montant dépasse de plus de 30 % celui des reve-

gegeven of belaste bedrijfsinkomsten voor de voorgaande belastbare periode overtreft, heeft de belastingplichtige de mogelijkheid het verschil tussen die twee bedragen per helft te verdelen over elk van de twee met deze belastbare periodes overeenstemmende aanslagjaren.

» Het belastingsupplement, dat er voor het eerste van die boekjaren uit voortvloeit, wordt gevestigd, door navordering op dit boekjaar, binnen de tijdsperken welke toepasselijk zijn voor de belasting van het tweede boekjaar. »

VERANTWOORDING.

De bedrijfsinkomsten van sommige belastingplichtigen kunnen, van het ene dienstjaar tot het andere, in belangrijke mate verschillen. Dit is, onder meer, het geval voor diegenen die een vrij beroep uitoefenen en die in de loop van een enkel dienstjaar, bedrijfsinkomsten ontvangen als belasting voor prestaties die in de loop van voorgaande boekjaren geleverd werden.

De hieruit voortvloeiende belastingverhoging werd, ingevolge de aftrekbaarheid van de belastingen als lasten, in een zekere mate vergoed door een vermindering van de belastbare basis voor het volgende dienstjaar. De opheffing van de aftrekbaarheid zal dit matigend element doen verdwijnen.

De globalisatie van alle inkomsten zal de belastingdruk, die deze toevallige inkomsten treft, nog verzwaren.

Het past dus een regeling te vinden waardoor kan worden vermeden dat de toevallige opeenstapeling van inkomsten tijdens één dienstjaar zou uitlopen op de inning van een op onrechtvaardige wijze verzwaarde belasting.

De voorziene bepaling gaat, samen met de vereiste aanpassingen, uit van het stelsel dat het ontwerp bij artikel 23, § 2, 3°, b, voorstelt voor de belasting van de toevallige supplementen van bezoldigingen.

Dit brengt mee dat een gedeelte van de gedurende het tweede dienstjaar gerealiseerde belastbare inkomsten op het eerste aanslagjaar overgedragen worden. Derhalve moet men, voor het belasten van deze met het eerste dienstjaar verbonden aanvullende inkomsten, de gewone taxatietermijnen met een jaar verlengen door de voor de belastingheffing van het tweede aanslagjaar geldende termijnen in dit opzicht toepasselijk te maken.

nus professionnels déclarés ou imposés pour la période imposable précédente, le redevable a la faculté de répartir la différence entre ces deux montants par moitié sur chacun des deux exercices d'imposition qui correspondent à ces périodes imposables.

» *Le supplément d'imposition qui en résulte pour le premier de ces exercices est établi, par rappel de droits de cet exercice, dans les délais applicables pour la taxation du deuxième exercice.* »

JUSTIFICATION.

Les revenus professionnels de certains redevables peuvent varier de manière importante d'un exercice à l'autre. Tel est notamment le cas pour ceux qui exercent une profession libérale et qui perçoivent, au cours d'un seul exercice, des revenus professionnels rémunérant des prestations fournies au cours d'exercices antérieurs.

L'accroissement de l'impôt qui en résulte était, en raison de la déductibilité des impôts comme charges, compensé dans une certaine mesure par une diminution de la base imposable de l'exercice suivant. La suppression de la déductibilité fera disparaître cet élément modérateur.

La globalisation de tous les revenus alourdira encore la charge de l'impôt frappant ces recettes occasionnelles.

Il convient donc d'établir une règle qui permette d'éviter que l'accumulation accidentelle de revenus pour un exercice aboutisse à la perception d'un impôt injustement aggravé.

La disposition prévue s'inspire, avec les adaptations requises, du système que le projet, à l'article 23, § 2, 3°, a, propose pour la taxation des suppléments accidentels de rémunérations.

Elle aura pour effet de reporter sur un premier exercice d'imposition une partie des revenus taxables perçus au cours d'un deuxième exercice. Dès lors il y a lieu, en ce qui concerne l'imposition de ce supplément de revenus rattaché au premier exercice, de prolonger d'un an les délais ordinaires de taxation, en rendant applicables à cet égard les délais prévus pour l'établissement de l'imposition du deuxième exercice.

W. DE CLERCQ.
R. DREZE.
G. MUNDELEER.
M. PIRON.
Ch. JANSSENS.
E. E. JEUNEHOMME.

II. — AMENDEMENT PRESENTE PAR M. MICHEL AU TEXTE ADOPTÉ PAR LA COMMISSION.

Art. 4.

A. — En ordre principal :

Au § 2 de cet article, remplacer le premier alinéa du 3° par ce qui suit :

« Dans le chef du contribuable qui occupe une maison d'habitation dont il est propriétaire, possesseur, emphytéote, superficiaire ou usufruitier, le revenu cadastral de cette maison n'entre en compte qu'à concurrence du tiers de son montant, sans que la réduction ainsi accordée puisse être inférieure à 6 000 francs ou supérieure à 30 000 francs. »

II. — AMENDEMENT VOORGESTELD DOOR DE HEER MICHEL. OP DE TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE.

Art. 4.

A. — In hooforde :

In § 2 van dit artikel het eerste lid van het 3° vervangen door wat volgt :

« Voor de belastingplichtige die een woonhuis betreft, waarvan hij eigenaar, bezitter, erfpachter, opstalhouder of vruchtgebruiker is, wordt het kadastraal inkomen van dit huis slechts ten belope van één derde van zijn bedrag in aanmerking genomen, zonder dat de aldus verleende vermindering minder dan 6 000 frank of meer dan 30 000 frank mag bedragen. »

B. — En ordre subsidiaire :

Au § 2 de cet article, remplacer le premier alinéa du 3e par ce qui suit :

« Dans le chef du contribuable qui occupe une maison d'habitation dont il est propriétaire, possesseur, emphytéote, superficiaire ou usufruitier, le revenu cadastral de cette maison n'entre en compte qu'à concurrence du tiers de son montant, sans que la réduction ainsi accordée puisse être inférieure à 8 000 francs ou 12 000 francs ou supérieure à 11 000 et 20 000 francs, suivant que cette maison est située respectivement dans une commune de moins de 30 000 habitants ou de 30 000 habitants et plus, la classification des communes étant celle qui est prévue à l'article 41, § 4, de la présente loi. »

JUSTIFICATION.

Tous les amendements au § 2, 3e, de l'article 4, visant à écarter de la globalisation des revenus, le revenu cadastral de la maison d'habitation occupée par le propriétaire, prévoient une réduction différentielle suivant les régions démographiques du pays.

Il s'agit manifestement d'une injustice à l'égard des régions rurales.

La différenciation par région procure en effet un avantage aux grandes villes et aux agglomérations moyennes par rapport aux communes peu peuplées.

Si d'une part, les immeubles situés dans les grandes agglomérations ont un revenu cadastral nettement plus élevé que celui des régions rurales, on doit reconnaître d'autre part que ces immeubles procurent à leurs propriétaires un avantage de situation et un rendement de loin supérieur. N'ignorons pas les déplacements multiples et onéreux que doivent effectuer les provinciaux pour se rendre auprès des centres administratifs, des centres économiques, commerciaux, culturels.

La preuve de la différence de rendement et de facilité est donnée par la simple comparaison des loyers d'immeubles; ces loyers sont deux à trois fois supérieurs dans les villes pour des maisons de même capacité. La seule raison en est une différence de situation.

Notre amendement propose un abattement proportionnel pour tout le pays, des 2/3 du revenu cadastral, avec un plancher uniforme de 6 000 francs et un plafond de 30 000 francs. Le plancher de 6 000 francs fera en sorte que tous les immeubles modestes sont écartés de la globalisation.

Le maximum de 30 000 francs jouera d'autre part en faveur de revenus cadastraux exceptionnellement élevés visant des situations particulières de la grand-ville.

La globalisation d'un tiers correspondrait à la partie du revenu cadastral dont il était tenu compte dans les lois coordonnées à l'impôt complémentaire personnel.

Soulignons encore qu'il serait regrettable de remettre en question un des principes de base du projet de réforme fiscale visant la suppression de toute discrimination régionale dans les différents barèmes. Cette revendication fut émise par les provinciaux depuis des dizaines d'années.

En ordre subsidiaire nous proposons un amendement qui tend à supprimer la troisième catégorie de communes en leur donnant le même sort que les communes de 5 000 à 30 000 habitants.

Il resterait donc deux catégories de communes : celle en dessous de 30 000 habitants et celle supérieure à 30 000 habitants.

L'amendement adopté par la Commission des Finances entraîne une moins-value de l'ordre de 500 000 000 de francs.

Notre amendement principal coûte davantage, soit 600 000 000 de francs.

L'amendement subsidiaire se situe entre les deux chiffres ci-dessus.

B. — In bijkomende orde :

In § 2 van dit artikel het eerste lid van het 3e vervangen door wat volgt :

« Voor de belastingplichtige die een woonhuis betreft, waarvan hij eigenaar, bezitter, erfpachter, opstalhouder of vruchtgebruiker is, wordt het kadastraal inkomen van dit huis slechts ten belope van één derde van zijn bedrag in aanmerking genomen, zonder dat de aldus verlcende vermindering minder dan 8 000 of 12 000 frank of meer dan 11 000 en 20 000 frank mag bedragen, naargelang het huis respectievelijk is gelegen in een gemeente met minder dan 30 000 of met 30 000 en meer inwoners, waarbij de rangschikking van de gemeenten die is welke bij artikel 41, § 4, van deze wet wordt bepaald. »

VERANTWOORDING.

Alle amendementen op artikel 4, § 2, 3^e, die ertoe strekken het kadastraal inkomen van het door de eigenaar betrokken woonhuis niet op te nemen in de globale inkomsten, voorzien in een gedifferentieerde aftrek, naar gelang van de verschillende demografische gewesten van het land.

Onbetwistbaar wordt hier ten opzichte van de landelijke gewesten een onrecht gepleegd.

Het onderscheid naar gelang van het gewest bevoordeelt inderdaad de grote steden en de middelgrote agglomeraties ten opzichte van de minder bevolkte gemeenten.

Indien het, enerzijds, waar is dat de in de grote agglomeraties gelegen onroerende goederen ongetwijfeld een hoger kadastraal inkomen hebben dan de onroerende goederen, die in de landelijke gewesten gelegen zijn, moet men, anderzijds, toegeven dat deze goederen, wegens hun ligging, hun eigenaar een veel hoger rendement opbrengen. Men mag de talrijke en dure reizen niet uit het oog verliezen die de plattelandsbewoners genoopt zijn te doen om zich naar de administratieve, economische, handels- en culturele centra te begeven.

Het verschil in opbrengst en in geboden faciliteiten blijkt uit een eenvoudige vergelijking tussen de huurprijzen van onroerende goederen; deze huur is in de steden twee- tot driemaal hoger voor huizen van dezelfde grootte. De enige reden daarvan is te vinden in het verschil van ligging.

Ons amendement stelt voor het ganse land een proportioneel abattement voor, dat 2/3 van het kadastraal inkomen bedraagt, met een eenvormig minimum van 6 000 frank en een maximum van 30 000 frank. Door het minimum op 6 000 frank vast te stellen zal men alle bescheiden onroerende goederen buiten de globalisatie houden.

Anderzijds zal het maximum van 30 000 frank in het voordeel uitvalen van uitzonderlijke hoge kadastrale inkomens, die wegens bijzondere toestanden, in de grootstad in het leven worden geroepen.

De globalisatie van een derde zou overeenstemmen met het gedeelte van het kadastraal inkomen waarmee, in de gecoördineerde wetten, rekening werd gehouden voor de aanvullende personele belasting.

Leggen wij er nog de nadruk op dat het betreuenswaardig zou zijn opnieuw één van de hoofdbeginselen van het ontwerp van fiscale hervorming in het gedrang te brengen dat naar de afschaffing streeft van elke gewestelijke discriminatie in de onderscheidene schalen. Die eis werd sinds tientallen jaren gesteld door de mensen uit de provincie.

In bijkomende orde stellen wij een amendement voor dat ertoe strekt de derde categorie van gemeenten op te heffen door hun hetzelfde lot voor te behouden als de gemeenten van 5 000 tot 30 000 inwoners.

Er zouden dus twee categorieën gemeenten overblijven: die met minder dan 30 000 inwoners en die met meer dan 30 000 inwoners.

Het door de Commissie voor de Financien aangenomen amendement brengt een minder-opbrengst van zowat 500 000 000 frank mee.

Ons amendement in hoofdorde kost meer, hetzij 600 000 000 frank.

Het amendement in bijkomende orde is tussen de twee voormelde cijfers gesitueerd.

J. MICHEL.

III. — AMENDEMENTS
PRESENTES PAR M. MOULIN
AU TEXTE
ADOPTÉ PAR LA COMMISSION.

Art. 9.

Au § 1, compléter le 1°, par ce qui suit :

« pour autant qu'elles dépassent le montant de 55 000 francs.

» Ces dispositions s'appliquent également aux pensions de l'Etat. »

JUSTIFICATION.

En immunisant les pensions jusqu'à un montant de 55 000 francs on évite une conséquence grave du projet qui est l'augmentation très sensible des charges fiscales des pensionnés de vieillesse.

Art. 15.

1. — Au § 1, 5° de cet article, première ligne, remplacer :

« 5 % »,

par :

« 10 % ».

2. — Compléter le même article 15 par un § 9 (nouveau), libellé comme suit :

« § 9 (nouveau). Les commerçants et artisans peuvent déduire du total de leurs revenus professionnels le montant de la valeur locative de leur habitation. »

JUSTIFICATION.

Il faut permettre aux commerçants et artisans propriétaires de leur habitation de déduire eux aussi le montant de la valeur locative de cette habitation comme charge professionnelle.

Art. 35.

1. — Au § 1, remplacer :

« 30 % »,

par :

« 40 % ».

2. — Au même § 1, troisième alinéa, deuxième ligne, remplacer :

« cinq millions »,

par :

« un million ».

JUSTIFICATION.

Ce sont généralement les sociétés qui bénéficient d'avantages législatifs d'ordre financier, fiscal et autres.

Il est normal que ces sociétés participent efficacement à l'équilibre financier des budgets de l'Etat.

III. — AMENDEMENTEN
VOORGESTELD DOOR DE HEER MOULIN
OP DE TEKST
AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE.

Art. 9.

In § 1, het 1° aanvullen met wat volgt :

« voor zover zij het bedrag van 55 000 frank overschrijden.

» Deze bepalingen zijn eveneens van toepassing op de Staatspensioenen. »

VERANTWOORDING.

Door de pensioenen tot het bedrag van 55 000 frank vrij te stellen wordt een ernstig gevolg van het ontwerp vermeden, namelijk de zeer gevoelige vermeerdering van de op de ouderdomsgepensioneerden wegende belastingdruk.

Art. 15.

1. — In § 1, 5°, eerste regel van dit artikel :

« 5 % »,

vervangen door :

« 10 % ».

2. — Hetzelfde artikel 15 aanvullen met een § 9 (nieuw), die luidt als volgt :

« § 9 (nieuw). De handelaars en ambachtslieden mogen het totaal bedrag van hun bedrijfsinkomsten verminderen met het bedrag van de huurwaarde van hun woning. »

VERANTWOORDING.

De handelaars en ambachtslieden, die eigenaar zijn van hun woning, dienen ook in de mogelijkheid te worden gesteld, de huurwaarde van deze woning als bedrijfslast in mindering te brengen.

Art. 35.

1. — In § 1, eerste regel :

« 30 % »,

vervangen door :

« 40 % ».

2. — In dezelfde § 1, derde lid, tweede regel :

« vijf miljoen »,

vervangen door :

« één miljoen ».

VERANTWOORDING.

Over het algemeen zijn het de vennootschappen die het voordeel van wetsbepalingen op financieel, fiscaal en ander gebied genieten.

Het is dan ook normaal dat die vennootschappen op afdoende wijze bijdragen tot het financiële evenwicht van de Rijksbegrotingen.

Art. 49.

Remplacer le troisième alinéa par ce qui suit :

« L'excédent éventuel des précomptes immobiliers, mobiliers ou professionnels visés aux articles 41, 42 et 45 de la présente loi est restitué au contribuable intéressé, pour autant qu'il atteigne au moins 300 francs.

» Si l'excédent était inférieur à 300 francs, son montant serait déduit de l'impôt à payer pour l'exercice fiscal suivant. »

JUSTIFICATION.

Il est logique et honnête que le trop-perçu fiscal soit remboursé au contribuable.

Si on estime que les opérations de remboursement pourraient compliquer la tâche de l'Administration, on peut alors comptabiliser le trop-perçu inférieur à 300 francs au crédit du contribuable.

Art. 49.

Het derde lid vervangen door wat volgt :

« Het eventuele overschot van de in de artikelen 41, 42 en 45 van deze wet bedoelde onroerende, roerende en bedrijfsvoorheffing wordt aan de betrokken belastingplichtige teruggegeven, voor zover het ten minste 300 frank bereikt.

» Mocht het overschot minder dan 300 frank bedragen, dan wordt dat bedrag afgetrokken van de voor het volgende belastingjaar te betalen belasting. »

VERANTWOORDING.

Het is logisch en eerlijk dat het te veel geïnde aan de belastingplichtige wordt terugbetaald.

Zo men van oordeel is dat de terugbetalingsverrichtingen de taak van het Bestuur kunnen bemoeilijken, kan men het te veel geïnde van minder dan 300 frank inschrijven op het credit van de belastingplichtige.

G. MOULIN.

IV. — AMENDEMENT
PRESENTE PAR M. VAN OFFELEN
AU TEXTE
ADOPTÉ PAR LA COMMISSION.

Art. 13.

Compléter le texte de cet article par ce qui suit :

« § 1. Les bénéfices imposables des exploitations industrielles ou artisanales sont immunisés de l'impôt des personnes physiques et de l'impôt des sociétés à concurrence d'un montant égal à 30 % de la valeur amortissable des investissements nouveaux en matériel et outillage productifs, effectués en Belgique dans un délai de deux ans prenant cours au 1er juillet 1962.

» Cette immunité s'applique par tiers aux bénéfices de la période imposable pendant laquelle lesdits investissements sont effectués et de chacune des deux périodes imposables suivantes. En cas d'absence ou d'insuffisance des bénéfices d'une de ces périodes, l'immunité non accordée pour cette période est reportée sur les bénéfices des cinq périodes imposables subséquentes.

» § 2. Dans les sociétés possédant la personnalité juridique, l'immunité s'applique à l'ensemble des bénéfices distribués et non distribués. L'imputation se fait, par priorité, au choix de la société, soit sur les bénéfices distribués, soit sur les bénéfices non distribués.

» § 3. Les bénéfices réservés qui ont été immunisés en vertu du § 1, ne perdent pas le bénéfice de cette immunité en cas de distribution.

» § 4. Les investissements visés au § 1, alinéa premier, sont considérés comme effectués à la date à laquelle le matériel et l'outillage productifs sont effectivement entrés en possession de l'exploitation.

» § 5. L'immunité n'est accordée que si le contribuable tient une comptabilité conforme aux dispositions du Code de Commerce.

IV. — AMENDEMENT
VOORGESTELD DOOR DE HEER VAN OFFELEN
OP DE TEKST
AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE.

Art. 13.

De tekst van dit artikel aanvullen met wat volgt :

« § 1. De belastbare winsten van industriële of ambachtelijke bedrijven worden vrijgesteld van de belasting op de natuurlijke personen, alsmede van de vennootschapsbelasting tot een bedrag van 30 % van de afschrijfbaar waarde der nieuwe beleggingen in materieel en outillage met productief karakter, welke in België zijn geplaatst binnen een termijn van twee jaar, ingaande op 1 juli 1962.

» Deze vrijstelling geschiedt met derde delen voor de winsten van het belastbare tijdvak gedurende hetwelk de bedoelde beleggingen geschieden en van elk der volgende twee belastbare tijdvakken. Ingeval tijdens een dezer tijdvakken geen of onvoldoende winst gemaakt is, wordt de voor dit tijdvak niet toegestane vrijstelling overgedragen op de winst der daaropvolgende vijf belastbare tijdvakken.

» § 2. In de vennootschappen met rechtspersoonlijkheid geldt de vrijstelling voor alle uitgekeerde en niet-uitgekeerde winsten. De aanrekening geschiedt bij voorrang naar keus van de vennootschap, hetzij op de uitgekeerde, hetzij op de niet-uitgekeerde winsten.

» § 3. De gereserveerde winsten die krachtens § 1 vrijgesteld zijn, verliezen het voordeel niet van deze vrijstelling in geval van winstuitering.

» § 4. De in § 1, eerste lid, bedoelde beleggingen worden beschouwd als zijnde geplaatst op de datum waarop het materieel en de outillage met productief karakter werkelijk door het bedrijf in bezit zijn genomen.

» § 5. De vrijstelling wordt slechts verleend zo de belastingplichtige een boekhouding voert overeenkomstig de bepalingen van het Wetboek van Koophandel.

» § 6. Le Roi détermine les conditions et modalités d'application de cet article et notamment la portée de l'expression « investissements nouveaux en matériel et outillage productifs. »

JUSTIFICATION.

Le but poursuivi par le présent amendement est de réintroduire dans la législation fiscale belge, les mesures prévues par la loi Liebaert du 1er juillet 1954, aux fins de répondre par des formules qui ont fait leurs preuves, à la programmation économique prévue jusqu'en 1965.

Cette programmation concerne un accroissement nécessaire d'investissements productifs jusqu'en 1965 de l'ordre de 49 %, et cela comme condition *sine qua non* pour arriver à :

- une augmentation annuelle de 4 % du produit national brut;
- la création annuelle de 20 000 emplois nouveaux.

Les moyens de cette politique n'ont pas été suffisamment préparés jusqu'à présent. Or, l'expérience de la loi Liebaert dont résultèrent 33 milliards d'investissements productifs nouveaux en deux ans, fut concluante quant au choix des moyens permettant d'obtenir des résultats concrets.

Il faut souligner que dans des pays comme les États-Unis, le Royaume-Uni, les Pays-Bas et la Suède, des mesures similaires ont été appliquées et sont restées en vigueur.

Le projet de loi sur la réforme fiscale ne met pas l'accent sur les dispositions à prendre en vue de stimuler les investissements productifs. De plus, la loi du 15 juillet 1959 relative aux investissements complémentaires vient à expiration le 31 décembre 1962.

Nous estimons qu'il est du devoir du Gouvernement de ne négliger aucune possibilité de mettre en place des mécanismes permettant à nos investissements productifs d'atteindre les objectifs fixés par la programmation.

» § 6. De Koning bepaalt onder welke voorwaarden en op welke wijze dit artikel wordt toegepast, en, in het bijzonder de betekenis van de uitdrukking « nieuwe investeringen in materieel en outillering met produktief karakter heeft. »

VERANTWOORDING.

Met dit amendement wordt beoogd de maatregelen, waarin voorzien is bij de wet Liebaert van 1 juli 1954 in de Belgische belastingwetgeving in te voeren ten einde formules, die afdoende zijn gebleken, ter beschikking te stellen van een tot in 1965 geplande economische programmatie.

Deze programmatie heeft betrekking op een noodzakelijke verhoging met 49 % van de produktieve investeringen tot in 1965, welke opvoering een *conditio sine qua non* is om te komen tot :

- een 4 % jaarlijkse verhoging van de nationale bruto-productie;
- het voorzien in 20 000 nieuwe betrekkingen per jaar.

De middelen tot het voeren van die politiek werden tot nu toe niet genoegzaam voorbereid. Welnu, de ondervinding opgedaan met de wet Liebaert, die, in twee jaar tijd, 33 miljard nieuwe produktieve investeringen heeft opgeleverd, was van afdoende aard wat betreft de keuze van de middelen die de mogelijkheid scheppen om tot tastbare resultaten te komen.

Men dient te onderstrepen dat, in landen zoals de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, de Nederlanden en Zweden, gelijkaardige maatregelen toegepast werden en van kracht gebleven zijn.

Het wetsontwerp betreffende de fiscale hervorming legt niet de nadruk op de beschikkingen die moeten genomen worden om de produktieve beleggingen te bevorderen. Wat meer is, de wet van 15 juli 1959 betreffende de aanvullende beleggingen vervalt op 31 december 1962.

Wij achten het de plicht van de Regering geen enkele mogelijkheid te verwaarlozen om de mechanismen in te richten die voor onze produktieve beleggingen de mogelijkheid moeten bieden, de door de programmatie beoogde doelstellingen te bereiken.

J. VAN OFFELEN.
R. LEFEBVRE.
W. DE CLERCQ.
F. GROOTJANS.